

Butlletí del Consell General

Núm. 100/2014

Casa de la Vall, 4 de desembre del 2014

SUMARI

2- PROCEDIMENT LEGISLATIU COMÚ

2.1 Projectes de llei

Tramesa del Projecte de Llei de modificació de la Llei de cooperació penal internacional i de lluita contra el blanqueig de diners o valors producte de la delinqüència internacional i contra el finançament del terrorisme, del 29 de desembre del 2000, així com les esmenes a l'articulat que han estat presentades a la Comissió Legislativa d'Interior.

pàg. 2

3- PROCEDIMENTS ESPECIALS

3.6 Tractats internacionals

Admissió a tràmit i publicació de la Proposta d'aprovació de la ratificació del Protocol núm. 15 que esmena la Convenció per a la salvaguarda dels drets humans i de les llibertats fonamentals, fet a Estrasburg el 24 de juny del 2013, i obertura del termini de presentació d'esmenes.

pàg. 2

Admissió a tràmit i publicació de la Proposta d'aprovació de l'adhesió al Conveni per al reconeixement i l'execució de sentències arbitrals estrangeres fet a Nova York el 10 de juny de 1958, i obertura del termini de presentació d'esmenes.

pàg. 6

2- PROCEDIMENT LEGISLATIU COMÚ

2.1 Projectes de llei

Edicte

El síndic general, vist l'acord de la Junta de Presidents de Grup Parlamentari del dia 3 de desembre del 2014, determinant la comissió competent per a conèixer del **Projecte de llei de modificació de la Llei de cooperació penal internacional i de lluita contra el blanqueig de diners o valors producte de la delinqüència internacional i contra el finançament del terrorisme, del 29 de desembre del 2000,**

Disposa

D'acord amb el que preveu l'article 45 del Reglament del Consell General, trametre l'esmentat Projecte de llei, així com les esmenes a l'articulat que han estat presentades a la Comissió Legislativa d'Interior.

Tot el que es fa públic per a general coneixement i efectes.

Casa de la Vall, 4 de desembre del 2014

Vicenç Mateu Zamora
Síndic General

3- PROCEDIMENTS ESPECIALS

3.6 Tractats internacionals

Edicte

La Sindicatura, en reunió tinguda el dia 4 de desembre del 2014, ha examinat el document que li ha tramès el M. I. Sr. Cap de Govern, registrat en data 3 de desembre del 2014, sota el títol **Proposta d'aprovació de la ratificació del Protocol núm. 15 que esmena la Convenció per a la salvaguarda dels drets humans i de les llibertats fonamentals, fet a Estrasburg el 24 de juny del 2013** i, exercint les competències que li atribueix el Reglament del Consell General en els articles que es citaran, ha acordat:

1. D'acord amb l'article 18.1.d), admetre a tràmit aquest escrit, sota la qualificació de Tractat Internacional i procedir a la seva tramitació com a tal.
2. D'acord amb els articles 92.2 i 117, ordenar la seva publicació i obrir un període de quinze dies per a la presentació d'esmenes. Aquest termini finalitza el dia 31 de desembre del 2014, a les 13.30h.

Tot el que es fa públic per a general coneixement i efectes.

Casa de la Vall, 4 de desembre del 2014

Vicenç Mateu Zamora
Síndic General

Proposta d'aprovació de la ratificació del Protocol núm. 15 que esmena la Convenció per a la salvaguarda dels drets humans i de les llibertats fonamentals, fet a Estrasburg el 24 de juny del 2013

La Convenció per a la salvaguarda dels drets humans i de les llibertats fonamentals, oberta a la signatura a Estrasburg el 4 de novembre de 1950 i vigent al Principat d'Andorra des del 22 de gener de 1996, és el pilar fonamental sobre el qual s'edifica tota l'estructura de protecció i promoció dels drets humans que el Consell d'Europa ha anat desplegant al llarg dels anys amb l'objectiu de garantir un espai europeu on la democràcia, l'estat de dret i el respecte dels drets humans fossin una realitat per als més de 800.000 milions de ciutadans que hi conviuen.

Des de l'any 1952, però, la Convenció ha evolucionat, igual que ho ha fet la societat, i ha incorporat diferents protocols addicionals i d'esmena amb una doble finalitat. D'una banda, ampliar el nombre i la qualitat dels drets protegits (com ara el dret a la propietat o l'abolició de la pena de mort, entre d'altres) i, d'altra banda, millorar el sistema de control jurisdiccional (amb la potenciació d'un únic Tribunal Europeu de Drets Humans –TEDH–).

El Protocol núm. 15 que esmena la convenció per a la salvaguarda dels drets humans i de les llibertats fonamentals, fet a Estrasburg el 24 de juny del 2013 i signat per Andorra el mateix dia, neix amb vocació de potenciar precisament l'eficàcia del Tribunal Europeu de Drets Humans.

En un primer moment, el Tribunal va ser reforçat amb l'entrada en vigor del Protocol núm. 11 (en vigor des del 1998) el qual va simplificar l'arquitectura del sistema de protecció de drets humans eliminant la Comissió Europea de Drets Humans que si bé actuava com un filtre, allargava la durada dels procediments.

Posteriorment, el Protocol núm. 14, en vigor des de l'1 de juny del 2010, ha contribuït considerablement a la disminució de demandes individuals, especialment en els casos repetitius, en què els problemes estructurals que presenten alguns països (com ara l'allargament excessiu dels procediments judicials) es resolen avui en dia amb una única

resolució “pilot”, vàlida per a tots els casos basats en la mateixa violació de drets o llibertats fonamentals.

Malgrat aquestes millores en la reestructuració i el funcionament del Tribunal, el sistema s’ha vist contínuament sobrepassat per l’ingent nombre de demandes individuals que els ciutadans europeus presenten cada dia davant les seves portes vist que el Tribunal és més conegut i que el nombre de països membres del Consell d’Europa ha passat de 14 països a l’any 1950 a 47 a l’any 2007.

Si bé aquest increment en el nombre de demandes individuals és un clar indicador del paper preminent que el Tribunal ha anat assumint en la protecció dels drets i de les llibertats fonamentals, representa, en canvi, una amenaça greu a la seva eficàcia, pel fet que una justícia que arriba tard no és, en definitiva, una justícia justa.

És per això que els països membres del Consell d’Europa han continuat treballant en la reforma del Tribunal, especialment en els darrers anys, en què les conferències d’Interlaken (2010), Izmir (2011) i, més concretament, Brighton (2013) han donat com a fruit el nou Protocol núm. 15.

El Protocol 15, menys ambiciós i només amb 5 articles de fons, introdueix canvis menors però que, un cop en vigor (cal la signatura de tots els estats membres), aportarà també més agilitat a la resolució dels casos pendents davant el Tribunal, que a finals del 2013 arribaven als 100.000.

L’article 1 afegeix un nou paràgraf expositiu al preàmbul de la Convenció fent referència al principi de subsidiarietat i a la doctrina del “marge d’apreciació” que, malgrat formar part de la jurisprudència del Tribunal, no estava recollida en la Convenció. En relació al principi de subsidiarietat, es reconeix que els estats part tenen l’obligació principal de garantir a tota persona sota la seva jurisdicció els drets i les llibertats definits en la Convenció a la vegada que les instàncies nacionals tenen el deure de proporcionar un remei efectiu al ciutadà quan aquests drets i aquestes llibertats han estat violats. El Tribunal interpreta amb autoritat la Convenció i actua només com una garantia per a les persones quan els seus drets i les seves llibertats no estan assegurats en l’àmbit nacional.

D’altra banda, la doctrina del “marge d’apreciació” reconeix que els estats membres del Consell d’Europa disposen d’un grau de discreció (subjecte, però, a la supervisió del Tribunal) quan prenen mesures legislatives, administratives o judicials en l’àmbit dels drets i de les llibertats recollits en la Convenció. Alhora, la doctrina permet al Tribunal tenir en compte el fet que la Convenció s’interpreta de manera diferent en els diferents estats membres a causa de les seves tradicions legals i culturals

divergents. El marge d’apreciació aporta, en definitiva, al Tribunal la flexibilitat necessària per equilibrar la sobirania dels estats membres, per una banda, i les seves obligacions en virtut de la Convenció, per una altra.

L’article 2 del Protocol fa referència a l’edat dels jutges i limita a menys de 65 els anys que podran tenir quan l’Assemblea Parlamentària requereixi al Govern la llista de tres candidats. Fins ara no hi havia un límit d’edat i amb aquesta reforma es pretén que els jutges puguin servir el mandat de 9 anys amb condicions òptimes, reforçant així la consistència i composició del Tribunal.

Altrament, l’article 3 elimina el dret que tenen les parts d’oposar-se a la decisió d’una sala de remetre un cas a la Gran Sala quan el cas planteja una qüestió que pot arribar a diferir de la jurisprudència del Tribunal. Amb aquesta mesura es pretén accelerar els procediments en els casos que presenten problemes d’interpretació de la Convenció o dels seus protocols i que sigui obligatori per a una sala remetre el cas a la Gran Sala, essent aquesta l’única que podrà desviar-se de la jurisprudència establerta, si el cas ho merita.

Els ciutadans disposen d’un termini de sis mesos, després de la decisió definitiva dictada per la jurisdicció nacional, per presentar la seva demanda davant el Tribunal. El constant desenvolupament de les noves tecnologies de la comunicació, cada cop més ràpides i àgils, juntament amb els terminis de durada similar en vigor en alguns estats membres, advoquen per la reducció del límit de temps de 6 a 4 mesos (article 4), cosa que també redundarà en benefici de l’escurçament del procediment.

Amb referència a l’article 35, apartat 3 b de la Convenció, que conté el criteri d’admissibilitat relatiu al “perjudici important”, l’article 5 del Protocol elimina la condició que el cas no hagi estat degudament considerat per un tribunal intern. Queda, però, el requisit d’examinar la demanda si el respecte dels drets humans garantits pel Conveni i pels seus protocols exigeix un examen del fons. Aquesta esmena té per objecte donar més efecte a la màxima de *minimis no curat pretor* o, en altres paraules, que un tribunal (com ara el TEDH) no s’hagi d’ocupar d’assumptes trivials o poc importants.

Finalment, la resta d’articles (6, 7, 8 i 9) tracten els temes habituals en aquests tipus d’instruments internacionals del Consell d’Europa, com ara: la signatura, la ratificació o l’accessió; l’entrada en vigor; el moment en què algunes de les esmenes han d’aplicar-se; i les funcions de notificació del secretari general del Consell d’Europa.

Amb la ratificació d’aquest nou Protocol d’esmena de la Convenció, Andorra continua la tasca iniciada

al 1996 d'incorporar progressivament dins del nostre ordenament jurídic aquests nous instruments internacionals del Consell d'Europa relatius a la Convenció per avançar en una matèria tan cabdal com la protecció i el respecte dels drets humans i, en aquest cas, per col·laborar en l'eficàcia del Tribunal Europeu de Drets Humans mitjançant l'agilitació dels seus procediments interns.

Tenint en compte les consideracions exposades i atès que el 24 de juny del 2013 es va signar a Estrasburg del Protocol esmentat,

s'aprova:

La ratificació del Principat d'Andorra del Protocol núm. 15 que esmena la convenció per a la salvaguarda dels drets humans i de les llibertats fonamentals, obert a la signatura a Estrasburg el 24 de juny del 2013.

El Ministeri d'Afers Exteriors donarà a conèixer la data de l'entrada en vigor per a Andorra d'aquest Protocol.

Protocol núm. 15 que esmena la Convenció per a la salvaguarda dels drets humans i de les llibertats fonamentals

Preàmbul

Els estats membres del Consell d'Europa i les altres altes parts contractants de la Convenció per a la salvaguarda dels drets humans i de les llibertats fonamentals, signat a Roma el 4 de novembre de 1950 (d'ara endavant, "la Convenció"), aquí signataris,

Tenint en compte la declaració adoptada a la conferència d'alt nivell sobre el futur del Tribunal Europeu de Drets Humans que va tenir lloc a Brighton del 19 al 20 d'abril del 2012, així com les declaracions adoptades a les conferències d'Interlaken del 18 al 19 de febrer del 2010 i a Izmir del 26 al 27 d'abril del 2011;

Tenint en compte l'Opinió núm. 283 (2013), adoptada per l'Assemblea Parlamentària del Consell d'Europa el 26 d'abril del 2013;

Considerant la necessitat de garantir que el Tribunal Europeu de Drets Humans (d'ara endavant, "el Tribunal") pugui continuar tenint el seu paper preeminent en la protecció dels drets humans a Europa;

Han acordat el següent:

Article 1

S'afegeix un nou paràgraf expositiu al final del preàmbul de la Convenció amb la redacció següent:

"Afirmant que les altes parts contractants, de conformitat amb el principi de subsidiarietat, són els

principals responsables de garantir els drets i les llibertats definits en aquesta Convenció i els seus protocols, i que, en fer-ho, disposen d'un marge d'apreciació subjecte a la jurisdicció de control del Tribunal Europeu de Drets Humans establert per aquesta Convenció."

Article 2

1. S'afegeix un nou apartat 2 a l'article 21 de la Convenció amb la redacció següent:

"Els candidats han de tenir menys de 65 anys el dia en què l'Assemblea Parlamentària demana, en relació amb l'article 22, la llista de tres candidats."

2. Els apartats 2 i 3 de l'article 21 de la Convenció passen a ser, respectivament, els apartats 3 i 4 de l'article 21.

3. S'elimina l'apartat 2 de l'article 23 de la Convenció. Els apartats 3 i 4 de l'article 23 passen a ser, respectivament, els apartats 2 i 3 de l'article 23.

Article 3

S'eliminen les paraules "llevat que una de les parts s'hi oposi" de l'article 30 de la Convenció.

Article 4

Se substitueixen les paraules "dins del termini de sis mesos" de l'apartat 1 de l'article 35 de la Convenció per les paraules "dins del termini de quatre mesos".

Article 5

S'eliminen les paraules "i amb la condició de no rebutjar per aquest motiu cap cas que no hagi estat degudament examinat per un tribunal intern" de la lletra b de l'apartat 3 de l'article 35.

Disposicions finals i transitòries

Article 6

1. Aquest Protocol s'obre a la signatura de les altes parts contractants de la Convenció que expressin el seu consentiment a estar vinculades mitjançant:

- a. La signatura sense reserva de ratificació, d'acceptació o d'aprovació; o
- b. La signatura condicionada a la ratificació, a l'acceptació o a l'aprovació, seguida de la ratificació, l'acceptació o l'aprovació.

2. Els instruments de ratificació, d'acceptació o d'aprovació es dipositen prop del secretari general del Consell d'Europa.

Article 7

Aquest Protocol entra en vigor el primer dia del mes següent a l'expiració d'un període de tres mesos després de la data en què totes les altes parts contractants hagin expressat el seu consentiment a

estar vinculades per aquest Protocol, de conformitat amb l'article 6.

Article 8

1. Les esmenes introduïdes per l'article 2 d'aquest Protocol només s'apliquen als candidats de les llistes presentades a l'Assemblea Parlamentària per les altes parts contractants, d'acord amb l'article 22 de la Convenció, després de l'entrada en vigor d'aquest Protocol.

2. L'esmena introduïda per l'article 3 d'aquest Protocol no s'aplica a cap cas pendent en què una de les parts hagi objectat, abans de l'entrada en vigor d'aquest Protocol, a la proposta feta per una sala del Tribunal de renunciar a la seva jurisdicció en favor de la Gran Sala.

3. L'article 4 d'aquest Protocol entra en vigor després de la finalització d'un període de sis mesos a partir de la data d'entrada en vigor d'aquest Protocol. L'article 4 no s'aplica a les demandes respecte de les quals la decisió interna definitiva, en el sentit de l'apartat 1 de l'article 35 de la Convenció, ha estat presa abans de l'entrada en vigor de l'article 4 d'aquest Protocol.

4. Totes les altres disposicions d'aquest Protocol s'apliquen a partir de la seva data d'entrada en vigor de conformitat amb les disposicions de l'article 7.

Article 9

El secretari general del Consell d'Europa notifica als estats membres del Consell d'Europa i a les altres altes parts contractants de la Convenció:

Tota signatura;

El dipòsit de tot instrument de ratificació, acceptació o aprovació;

La data d'entrada en vigor d'aquest Protocol de conformitat amb l'article 7; i

Tot altre acte, notificació o comunicació que faci referència a aquest Protocol.

En fe de la qual cosa, els sotasignats, degudament autoritzats a aquest efecte, signen aquest Protocol.

Fet a Estrasburg, el 24 de juny del 2013, en anglès i francès, essent ambdós textos igualment fefaents, en un únic exemplar que es diposita als arxius del Consell d'Europa. El secretari general del Consell d'Europa lliurarà còpies certificades a cada estat membre del Consell d'Europa i a les altres altes parts contractants de la Convenció.

Situació del Protocol núm. 15 que esmena la Convenció per a la salvaguarda dels drets humans i de les llibertats fonamentals, fet a Estrasburg el 24 de juny del 2013

Entrada en vigor: No ha entrat en vigor

Situació a 25 de novembre del 2014: 29 estats signataris i 10 estats part

Estats membres del Consell d'Europa	Signatura	Ratificació	Entrada en vigor
Albània	11/02/2014		
Alemanya	24/06/2013		
Andorra	24/06/2013		
Armènia	24/06/2013		
Àustria	25/06/2013		
Azerbaidjan	18/12/2013	03/07/2014	
Bèlgica	07/10/2013		
Bulgària	05/11/2013		
Dinamarca	24/06/2013		
Eslovàquia	24/06/2013	07/02/2014	
Eslovènia	24/06/2013		
Espanya	24/06/2013 r		
Estònia	22/10/2013	30/04/2014	
Ex-República Iugoslava de Macedònia	21/11/2013		
Finlàndia	24/06/2013		
França	24/06/2013		
Geòrgia	19/06/2014		
Irlanda	24/06/2013 s	24/06/2013 s	
Islàndia	09/07/2013		
Itàlia	24/06/2013		
Liechtenstein	24/06/2013	26/11/2013	
Lituània	10/06/2014		
Luxemburg	24/06/2013		
Moldàvia	18/11/2013	14/08/2014	
Mònaco	13/11/2013	13/11/2013	
Montenegro	08/11/2013 s	08/11/2013 s	
Noruega	24/06/2013	17/06/2013	
Països Baixos	22/10/2013		
Polònia	09/04/2014		
Portugal	24/06/2013		
Regne Unit	24/06/2013		
República Txeca	05/11/2013		
Romania	24/06/2013		
San Marino	24/06/2013	06/11/2013	
Sèrbia	13/12/2013		
Suècia	25/06/2013		
Turquia	13/09/2013		
Ucraïna	20/06/2014		
Xipre	24/06/2013		

a.: Adhesió - s.: Signatura sense reserva de ratificació - su.: Successió –

r.: signatura *ad referendum*.

Edicte

La Sindicatura, en reunió tinguda el dia 4 de desembre del 2014, ha examinat els documents que li ha tramès el M. I. Sr. Cap de Govern, registrats en data 2 i 4 de desembre del 2014, sota el títol **Proposta d'aprovació de l'adhesió al Conveni per al reconeixement i l'execució de sentències arbitrals estrangeres fet a Nova York el 10 de juny de 1958** i, exercint les competències que li atribueix el Reglament del Consell General en els articles que es citaran, ha acordat:

1. D'acord amb l'article 18.1.d), admetre a tràmit aquest escrit, sota la qualificació de Tractat Internacional i procedir a la seva tramitació com a tal.

2. D'acord amb els articles 92.2 i 117, ordenar la seva publicació i obrir un període de quinze dies per a la presentació d'esmenes. Aquest termini finalitza el dia 31 de desembre del 2014, a les 13.30h.

Tot el que es fa públic per a general coneixement i efectes.

Casa de la Vall, 4 de desembre del 2014

Vicenç Mateu Zamora
Síndic General

Proposta d'aprovació de l'adhesió al Conveni per al reconeixement i l'execució de sentències arbitrals estrangeres fet a Nova York el 10 de juny de 1958

L'arbitratge és alhora un contracte i un procediment. És un contracte entre dos parts que s'enfronten en un conflicte de naturalesa jurídica i decideixen resoldre'l mitjançant una via que no serà judicial però que tindrà per a elles el mateix valor que una sentència d'una jurisdicció estatal. Les parts acorden sotmetre la seva controvèrsia a la decisió d'un tercer (àrbitre únic) o d'uns tercers (comissió o tribunal d'arbitratge compost de diversos àrbitres); l'àrbitre o el tribunal d'arbitratge, a través d'un procediment també pactat per les parts, dictarà una resolució final, el laude, que tindrà les qualitats de ser inapel·lable i executiva.

Les raons per escollir l'arbitratge en lloc de la via judicial ordinària d'un Estat són diverses. La primera pot ser l'estalvi de temps, perquè no permet apel·lacions i allargaments del procediment, que per regla general té una duració màxima de sis mesos (establert per la llei o pel conveni d'arbitratge); l'arbitratge pot tenir, a més, l'avantatge de ser dirigit per especialistes en el camp de la controvèrsia.

L'elecció del dret aplicable, del procediment, del lloc, es farà per satisfer al màxim les parts, protegint també la seva intimitat. L'estalvi de temps s'acompanya freqüentment d'una reducció important de despeses i altres costos processals. L'altre aspecte molt important és el de l'esperit de conciliació que han afavorit les parts i que, per exemple, en el camp comercial pot permetre el manteniment o la represa de relacions comercials entre les parts en conflicte. Quan les parts són de nacionalitats diferents, resideixen en països diferents, o el seu conflicte interessa altres Estats, l'arbitratge és tant o més avantatjós que en els casos estrictament domèstics, però també suposa més problemes a l'hora del seu reconeixement i de la seva execució, sent aquests dos temes dos problemes diferents. Un laude, o sentència arbitral, pot ser reconegut com a vàlid, però no executat. El reconeixement té com a finalitat donar a la sentència l'efecte de *res judicata* i impedir que es puguin iniciar noves controvèrsies. L'execució, en canvi, consisteix en el pas suplementari, de fer complir allò ordenat en el laude. L'execució, implícitament, comporta el reconeixement de la sentència.

Els punts forts de l'arbitratge, la flexibilitat que pot oferir en particular als actors del món del comerç i als emprenedors, així com els obstacles per executar les sentències, són els motius pels quals la Cambra de Comerç Internacional (CCI) i l'Associació de Dret Internacional (ILA) van esforçar-se tant a millorar els primers textos internacionals relatius al reconeixement de les sentències arbitrals estrangeres. El Protocol i el Conveni de Ginebra, redactats respectivament l'any 1923 i 1927, havien emmarcat la fase creixent d'intercanvis comercials internacionals de principis del Segle XX, però van quedar ràpidament obsolets davant un multilateralisme cada vegada més afermat, en particular a partir del final de la Segona Guerra Mundial.

L'àmbit de l'arbitratge es va anar estenent ràpidament tocant el món laboral, el de les assegurances, l'esport, la propietat intel·lectual, les telecomunicacions, la vida familiar i les successions, i va afavorir, doncs, també que més institucions i més professions jurídiques acceptessin l'arbitratge com a eina vàlida de resolució de divergències (actualment es compta que hi ha més de 2.500 institucions arbitrals arreu del món). Gràcies a la reflexió desenvolupada per la CCI i l'ILA a partir de l'any 1953, la comunitat internacional va aprovar i adoptar el Conveni de Nova York pel reconeixement i l'execució de les sentències arbitrals estrangeres el 10 de juny de 1958.

De la mateixa forma que Aristòtil en l'Antiguitat afavoria "l'arbitratge als tribunals de dret perquè

l'àrbitre manté la visió de l'equitat mentre que el jutge només mira el dret i la raó" (Retòrica, llibre 1, capítol 13), les mateixes fonts del dret andorrà també contenen recomanacions clares per a un enfocament arbitral a les controvèrsies: "*los Batlles deuen procurar que las parts no pleidegin, sino que se Compongán (...) per lo amor a la quietut y be publich*", afavorint uns mètodes de resolució d'aquestes controvèrsies que no siguin purament judicials (*Manual Digest*, capítol VI). El legislador andorrà, però, no havia traduït aquesta filosofia en el dret escrit fins ara. Les necessitats de la justícia interna, la població cada cop més plurinacional, i les transaccions internacionals creixents, han impulsat el legislador a elaborar i presentar una proposició de llei d'arbitratge del Principat d'Andorra que ben aviat dotarà el país d'una normativa en aquest sector.

Andorra forma part de la comunitat internacional, l'oportunitat i la necessitat d'executar sentències arbitrals nacionals, així com els laudes internacionals, exigeixen que adoptem i apliquem uns principis acceptats mundialment per al reconeixement i l'execució de les sentències arbitrals estrangeres. L'adhesió al Conveni de Nova York és el primer pas necessari per formar part de la xarxa d'Estats que utilitzen i reconeixen aquests principis. Així mateix, es pot veure el Conveni de Nova York sobre reconeixement i aplicació de les sentències arbitrals estrangeres quasi com un conveni de cooperació "judicial", tot i que no estem parlant de sentències provinents d'una jurisdicció nacional, però sí de sentències que en el fons tenen els mateixos efectes que una sentència judicial.

En vista del que s'ha exposat anteriorment, el Conveni de Nova York és un conveni important. Constitueix la clau per a l'execució efectiva i ràpida de laudes estrangers; ha tingut una gran acceptació en el món del dret mercantil, però també més enllà d'aquest sector. Un laude arbitral que satisfaci les condicions del Conveni de Nova York es dota d'unes qualitats que li confereixen una validesa internacional essencial. Actualment són parts del Conveni 153 Estats, i el legislador andorrà, molt conscient del rol del Conveni de Nova York, ha decidit adherir-s'hi per donar plena eficàcia a la seva llei d'arbitratge.

El Conveni de Nova York està redactat de forma sintètica, format per tan sols 16 articles, incloses les disposicions finals relatives a les modalitats d'adhesió, entrada en vigor i denúncia. L'objectiu principal del Conveni és la instauració d'un sistema de reconeixement i d'execució de les sentències arbitrals estrangeres i amb aquesta finalitat limita els motius pels quals les autoritats judicials nacionals poden denegar el reconeixement o l'execució dels laudes estrangers (supòsits inscrits en l'article V del

Conveni). Aquests motius són principalment la nul·litat, la invaliditat o la inaplicabilitat del conveni d'arbitratge, la incapacitat d'una part o de les parts a la controvèrsia, la violació de les normes processals, la violació dels drets a la defensa o de la llei aplicable, així com motius d'ordre públic.

El camp d'aplicació del Conveni de Nova York és, en canvi, i voluntàriament, força ampli: cobreix tant les decisions arbitrals relatives a controvèrsies entre persones físiques com jurídiques, les sentències arbitrals emeses per òrgans *ad hoc* o permanents, laudes que resultin d'una clàusula compromissòria inserida en un contracte o d'un acord específic anterior o posterior al naixement de la controvèrsia. A més, vist el desenvolupament de les noves tecnologies de la informació, la Comissió de Nacions Unides pel Dret Comercial Internacional, reunida en la seva 39a sessió, en una recomanació relativa a l'apartat 2 de l'article II i de l'apartat 1 de l'article VII del Conveni, del 7 de juliol del 2006, reconeix que els supòsits descrits en el Conveni no són exhaustius, i amplia encara més el camp d'aplicació del Conveni (per exemple, al comerç electrònic).

El Principat d'Andorra, en adherir-se al Conveni de Nova York, reconeix, basant-se en el principi de reciprocitat, l'autoritat d'una sentència dictada en un altre Estat part del Conveni o un Estat no contractant, i en conseqüència n'haurà d'assegurar l'execució d'acord amb les pròpies lleis de dret processal, en les mateixes condicions que executaria una decisió arbitral nacional (principi de no-discriminació, article III). Les demandes de reconeixement i execució d'una sentència arbitral han d'anar acompanyades dels elements d'informació indicats a l'article IV del Conveni.

Els articles VII a XVI s'ocupen principalment de les modalitats d'adhesió (articles VIII i IX), de les relacions amb altres convenis anteriors (article VII, que es refereix al Protocol i al Conveni de Ginebra mencionats anteriorment, però que no afecten Andorra perquè no s'havia adherit als dits instruments), de l'aplicació territorial i de l'aplicació del Conveni en Estats federals (articles X i XI), de l'entrada en vigor (article XII), així com de les modalitats de denúncia (article XIII) i les obligacions del Secretari General de les Nacions Unides com a depositari del Conveni (articles XV i XVI).

Finalment, es proposen les declaracions següents:

Declaracions

De conformitat amb l'apartat 3 de l'article I del Conveni, el Govern del Principat d'Andorra declara que aplicarà el Conveni al reconeixement i l'execució de sentències dictades en el territori d'un altre Estat contractant, i sobre la base d'una estricta reciprocitat, també aplicarà el Conveni al

reconeixement i l'execució de sentències dictades en el territori d'Estats no contractants al Conveni.

El Govern del Principat d'Andorra declara que aplicarà el Conveni únicament a les controvèrsies sorgides de relacions jurídiques, contractuals o no contractuals, que siguin considerades com a comercials per la legislació d'Andorra.

Tenint en compte el que s'ha exposat, s'aprova:

L'adhesió del Principat d'Andorra al Conveni per al reconeixement i l'execució de sentències arbitrals estrangeres fet a Nova York el 10 de juny de 1958.

El Ministeri d'Afers Exteriors donarà a conèixer la data de l'entrada en vigor per a Andorra d'aquest Conveni.

Conveni per al reconeixement i l'execució de sentències arbitrals estrangeres fet a Nova York el 10 de juny de 1958

Article I

1. Aquest Conveni s'aplica al reconeixement i l'execució de les sentències arbitrals dictades en el territori d'un Estat diferent d'aquell on es demanen el reconeixement i l'execució de les sentències que tenen l'origen en divergències entre persones físiques o jurídiques. També s'aplica a les sentències arbitrals que no es consideren sentències nacionals en l'Estat on se'n demana el reconeixement i l'execució.

2. S'entén per "sentències arbitrals" no únicament les sentències dictades per àrbitres nomenats per a casos determinats, sinó també les que són dictades per òrgans d'arbitratge permanents als quals les parts s'hagin sotmès.

3. En el moment de signar o ratificar aquest Conveni, d'adherir-s'hi o de fer la notificació d'extensió establerta a l'article X, tot Estat pot, sobre la base de la reciprocitat, declarar que aplicarà el Conveni al reconeixement i l'execució únicament de les sentències dictades en el territori d'un altre Estat contractant. També pot declarar que únicament aplicarà el Conveni a les controvèrsies sorgides de relacions jurídiques, contractuals o no contractuals, que siguin considerades com a comercials per la seva legislació nacional.

Article II

1. Cadascun dels Estats contractants reconeix l'acord escrit pel qual les parts s'obliguen a sotmetre a un arbitratge totes les controvèrsies o certes controvèrsies que sorgeixin o puguin sorgir entre elles respecte d'una determinada relació jurídica,

contractual o no contractual, relativa a una qüestió susceptible de ser resolta per la via de l'arbitratge.

2. Per "acord per escrit" s'entén una clàusula compromissòria inclosa en un contracte, o un compromís, signat per les parts o continguda en un intercanvi de cartes o de telegrams.

3. El tribunal d'un Estat contractant, al qual se sotmeti una controvèrsia sobre una qüestió respecte de la qual les parts han conclòs un acord en el sentit d'aquest article, remetrà les parts a l'arbitratge, a demanda d'una d'elles, llevat que constati que aquell acord és nul, inoperant o no aplicable.

Article III

Cadascun dels Estats contractants reconeixerà l'autoritat d'una sentència arbitral i concedirà l'execució d'aquesta sentència de conformitat amb les normes de procediment vigents en el territori on la sentència sigui invocada, en les condicions establertes en els articles següents. Per al reconeixement o l'execució de les sentències arbitrals a les quals s'aplica aquest Conveni, no s'imposaran condicions sensiblement més rigoroses, ni costes judicials sensiblement més elevades que les que s'imposen per al reconeixement o l'execució de les sentències arbitrals nacionals.

Article IV

1. Per obtenir el reconeixement i l'execució establerts a l'article precedent, la part que demana el reconeixement i l'execució ha de presentar, juntament amb la demanda:

- a) l'original degudament autènticat de la sentència o una còpia d'aquest original que reuneixi les condicions requerides per a la seva autenticitat;
- b) l'original de l'acord a què fa referència l'article II, o una còpia que reuneixi les condicions requerides per a la seva autenticitat.

2. Si aquesta sentència o aquest acord no està redactat en una llengua oficial del país on la sentència és invocada, la part que demana el reconeixement i l'execució de la sentència ha de presentar una traducció d'aquests documents a aquesta llengua. La traducció ha de ser certificada per un traductor oficial o un traductor jurat o per un agent diplomàtic o consular.

Article V

1. Només es pot denegar el reconeixement i l'execució de la sentència, a instància de la part contra la qual ha estat invocada, si aquesta part proporciona a l'autoritat competent del país on es demanen el reconeixement i l'execució, la prova:

- a) que les parts en l'acord a què fa referència l'article II estaven subjectes a alguna incapacitat, en virtut de

la llei que els és aplicable, o que l'acord esmentat no és vàlid en virtut de la llei a la qual les parts l'han sotmès o, a manca d'una indicació sobre aquest punt, en virtut de la llei del país on la sentència hagi estat dictada; o

b) que la part contra la qual s'invoca la sentència no ha estat degudament informada de la designació de l'àrbitre o del procediment d'arbitratge, o que li ha estat impossible, per algun altre motiu, fer valer els seus mitjans; o

c) que la sentència es refereix a una controvèrsia no prevista en el compromís o no compresa en les precisions de la clàusula compromissòria, o que conté decisions que van més enllà dels termes del compromís o de la clàusula compromissòria; no obstant això, si les disposicions de la sentència que es refereixen a qüestions sotmeses a l'arbitratge poden ser dissociades de les que es refereixen a qüestions no sotmeses a l'arbitratge, les primeres podran ser reconegudes i executades; o

d) que la constitució del tribunal arbitral o el procediment d'arbitratge no ha estat conforme a l'acord de les parts, o, a manca d'acord, que no ha estat conforme a la llei del país on ha tingut lloc l'arbitratge; o

e) que la sentència no ha esdevingut encara obligatòria per a les parts o ha estat anul·lada o suspesa per una autoritat competent del país en el qual, o segons la llei del qual, ha estat dictada la sentència.

2) També es pot denegar el reconeixement i l'execució d'una sentència arbitral si l'autoritat competent del país en el qual es demana el reconeixement i l'execució constata:

a) que segons la llei d'aquest país, l'objecte de la controvèrsia no pot ser solucionat per la via de l'arbitratge; o

b) que el reconeixement o l'execució de la sentència seria contrari a l'ordre públic d'aquest país.

Article VI

Si l'anul·lació o la suspensió de la sentència es demana a l'autoritat competent establerta a l'article V, apartat 1.e, l'autoritat davant la qual la sentència ha estat invocada pot ajornar, si ho considera apropiat, la decisió sobre l'execució de la sentència; també pot ordenar a l'altra part, a instància de la part que demana l'execució de la sentència, que li doni les garanties apropiades.

Article VII

1. Les disposicions d'aquest Conveni no afecten la validesa dels acords multilaterals o bilaterals conclusos pels Estats contractants en matèria de reconeixement i execució de sentències arbitrals i no

priven cap part interessada del dret que pogués tenir a fer valer una sentència arbitral de la manera i en la mesura admeses per la legislació o els tractats del país on la sentència és invocada.

2. El Protocol de Ginebra de 1923 relatiu a les clàusules d'arbitratge i el Conveni de Ginebra de 1927 per a l'execució de les sentències arbitrals estrangeres deixaran de tenir efecte entre els Estats contractants a partir del moment i en la mesura que aquests estiguin vinculats pel present Conveni.

Article VIII

1. Aquest Conveni s'obre fins al 31 de desembre de 1958 a la signatura de tot Estat membre de les Nacions Unides així com de tot altre Estat que sigui, o esdevingui posteriorment, membre d'una o diverses institucions especialitzades de les Nacions Unides o part en l'Estatut del Tribunal Internacional de Justícia, o que hagi estat invitat per l'Assemblea General de les Nacions Unides.

2. Aquest Conveni ha de ser ratificat i els instruments de ratificació s'han de dipositar prop del secretari general de l'Organització de les Nacions Unides.

Article IX

1. Es poden adherir a aquest Conveni tots els Estats a què fa referència l'article VIII.

2. L'adhesió s'ha de fer mitjançant el dipòsit d'un instrument d'adhesió prop del secretari general de l'Organització de les Nacions Unides.

Article X

1. Tot Estat pot declarar, en el moment de la signatura, la ratificació o l'adhesió, que el Conveni s'estendrà al conjunt dels territoris que representa a escala internacional, o a un o diversos d'entre aquests territoris. Aquesta declaració tindrà efecte en el moment de l'entrada en vigor del Conveni per a aquell Estat.

2. Posteriorment, tota extensió d'aquest tipus es farà mitjançant una notificació adreçada al secretari general de l'Organització de les Nacions Unides i tindrà efecte a partir del norantè dia següent a la data en la qual el secretari general de l'Organització de les Nacions Unides hagi rebut la notificació, o en la data d'entrada en vigor del Conveni per a aquell Estat, si aquesta darrera data és posterior.

3. Respecte dels territoris als quals no s'apliqui aquest Conveni en la data de la signatura, la ratificació o l'adhesió, cada Estat interessat examinarà la possibilitat de prendre les mesures que desitgi per fer extensiu el Conveni a aquests territoris, a reserva, si escau, de l'assentiment dels

governos d'aquests territoris quan així ho exigeixin motius constitucionals.

Article XI

1. Respecte dels Estats federals o no unitaris s'aplicaran les disposicions següents:

a) pel que fa als articles d'aquest Conveni l'aplicació dels quals depengui de la competència legislativa del poder federal, les obligacions del govern federal seran les mateixes que les dels Estats contractants que no són Estats federals;

b) pel que fa als articles d'aquest Conveni l'aplicació dels quals depengui de la competència legislativa de cadascun dels Estats o províncies constituents, que en virtut del règim constitucional de la federació no estiguin obligats a prendre mesures legislatives, el govern federal, el més aviat possible i amb la seva opinió favorable, fa saber aquests articles a les autoritats competents dels estats o les províncies constituents;

c) un Estat federal que sigui part en aquest Conveni ha de comunicar, a la sol·licitud de tot altre estat contractant que li hagi estat tramesa a través del secretari general de l'Organització de les Nacions Unides, un informe sobre la legislació i les pràctiques en vigor en la federació i les unitats que la constitueixen, respecte de determinades disposicions del Conveni, i indicar la mesura en la qual s'ha donat efecte, per una o altra acció legislativa, a aquestes disposicions.

Article XII

1. Aquest Conveni entrarà en vigor el norantè dia següent a la data del dipòsit del tercer instrument de ratificació o adhesió.

2. Per a cadascun dels Estats que ratifiquin el Conveni o s'hi adhireixin després del dipòsit del tercer instrument de ratificació o d'adhesió, entrarà en vigor el norantè dia següent a la data del dipòsit, per part de cada Estat, del seu instrument de ratificació o adhesió.

Article XIII

1. Tot Estat contractant podrà denunciar aquest Conveni mitjançant una notificació escrita adreçada al secretari general de l'Organització de les Nacions Unides. La denúncia tindrà efecte un any després de la data en què el secretari general de l'Organització de les Nacions Unides hagi rebut la notificació.

2. Tot Estat que hagués fet una declaració o una notificació de conformitat amb l'article X podrà notificar posteriorment al secretari general de l'Organització de les Nacions Unides que el Conveni deixarà d'aplicar-se al territori en qüestió un any

després de la data en què el secretari general hagi rebut aquesta notificació.

3. Aquest Conveni continuarà essent aplicable a les sentències arbitrals respecte de les quals s'hagués promogut un procediment de reconeixement o execució abans de l'entrada en vigor de la denúncia.

Article XIV

Un Estat contractant només pot invocar les disposicions d'aquest Conveni respecte d'altres Estats contractants en la mesura que ell mateix està obligat a aplicar aquest Conveni.

Article XV

El secretari general de l'Organització de les Nacions Unides notificarà a tots els Estats als quals fa referència l'article VIII:

a) les signatures i les ratificacions establertes a l'article VIII;

b) les adhesions establertes a l'article IX;

c) les declaracions i les notificacions establertes als articles I, X i XI;

d) la data en què el Conveni entrarà en vigor, en aplicació de l'article XII;

e) les denúncies i les notificacions establertes a l'article XIII.

Article XVI

1. Aquest Conveni, els textos del qual en anglès, espanyol, francès, rus i xinès són igualment fefaents, serà dipositat en els arxius de l'Organització de les Nacions Unides.

2. El secretari general de l'Organització de les Nacions Unides trametrà una còpia certificada conforme d'aquest Conveni als Estats a què fa referència l'article VIII.

Situació del Conveni per al reconeixement i l'execució de sentències arbitrals estrangeres fet a Nova York el 10 de juny de 1958

Entrada en vigor: 7/6/1959

Situació a l'11 de novembre del 2014

Estats part: 153

Estat	Notes	Signatura	Ratificació, adhesió(*), aprovació(†), acceptació(‡) o successió(§)	Entrada en vigor
Afganistan	(a), (c)		30/11/2004(*)	28/02/2005
Albània			27/06/2001(*)	25/09/2001
Alemanya		10/06/1958	30/06/1961	28/09/1961
Algèria	(a), (c)		07/02/1989(*)	08/05/1989
Antigua i Barbuda	(a), (c)		02/02/1989(*)	03/05/1989
Àrabia Saudita	(a)		19/04/1994(*)	18/07/1994
Argentina	(a), (c)	26/08/1958	14/03/1989	12/06/1989
Armènia	(a), (c)		29/12/1997(*)	29/03/1998
Austràlia			26/03/1975(*)	24/06/1975
Àustria			02/05/1961(*)	31/07/1961
Azerbaitjan			29/02/2000(*)	29/05/2000
Bahames			20/12/2006(*)	20/03/2007
Bahrain	(a), (c)		06/04/1988(*)	05/07/1988
Bangladesh			06/05/1992(*)	04/08/1992
Barbados	(a), (c)		16/03/1993(*)	14/06/1993
Bèlgica	(a)	10/06/1958	18/08/1975	16/11/1975
Bielorússia	(b)	29/12/1958	15/11/1960	13/02/1961
Benín			16/05/1974(*)	14/08/1974
Bhutan	(a), (c)		25/09/2014 (*)	24/12/2014
Bolívia			28/04/1995(*)	27/07/1995
Bòsnia i Hercegovina	(a), (c), (i)		01/09/1993(§)	06/03/1992
Botswana	(a), (c)		20/12/1971(*)	19/03/1972
Brasil			07/06/2002(*)	05/09/2002
Brunei Darussalam	(a)		25/07/1996(*)	23/10/1996
Bulgària	(a), (b)	17/12/1958	10/10/1961	08/01/1962
Burkina Faso			23/03/1987(*)	21/06/1987
Burundi	(c)		23/06/2014(*)	21/09/2014
Cambodja			05/01/1960(*)	04/04/1960
Camerun			19/02/1988(*)	19/05/1988
Canadà	(d)		12/05/1986(*)	10/08/1986
Colòmbia			25/09/1979(*)	24/12/1979
Corea	(a), (c)		08/02/1973(*)	09/05/1973
Costa d'Ivori			01/02/1991(*)	02/05/1991
Costa Rica		10/06/1958	26/10/1987	24/01/1988
Croàcia	(a), (c), (i)		26/07/1993(§)	08/10/1991
Cuba	(a), (c)		30/12/1974(*)	30/03/1975
Dinamarca	(a), (c), (f)		22/12/1972(*)	22/03/1973

Djibouti	(a), (c)		14/06/1983(§)	27/06/1977
Dominica			28/10/1988(*)	26/01/1989
Egipte			09/03/1959(*)	07/06/1959
Equador	(a), (c)	17/12/1958	03/01/1962	03/04/1962
El Salvador		10/06/1958	26/02/1998	27/05/1998
Emirats Àrabs Units			21/08/2006(*)	19/11/2006
Eslovàquia	(a), (b)		28/05/1993(§)	01/01/1993
Eslovènia	(i)		06/07/1992(§)	25/06/1991
Espanya			12/05/1977(*)	10/08/1977
Estats Units d' Amèrica	(a), (c)		30/09/1970(*)	29/12/1970
Estònia			30/08/1993(*)	28/11/1993
Federació Russa	(b)	29/12/1958	24/08/1960	22/11/1960
Fiji			27/09/2010(*)	26/12/2010
Filipines	(a), (c)	10/06/1958	06/07/1967	04/10/1967
Finlàndia		29/12/1958	19/01/1962	19/04/1962
França	(a)	25/11/1958	26/06/1959	24/09/1959
Gabon			15/12/2006(*)	15/03/2007
Geòrgia			02/06/1994(*)	31/08/1994
Ghana			09/04/1968(*)	08/07/1968
Grècia	(a), (c)		16/07/1962(*)	14/10/1962
Guatemala	(a), (c)		21/03/1984(*)	19/06/1984
Guinea			23/01/1991(*)	23/04/1991
Guyana			25/09/2014 (*)	24/12/2014
Haití			05/12/1983(*)	04/03/1984
Hondures	(a), (c)		03/10/2000(*)	01/01/2001
Hongria	(a), (c)		05/03/1962(*)	03/06/1962
Illes Cook			12/01/2009(*)	12/04/2009
Illes Marshall			21/12/2006(*)	21/03/2007
Índia	(a), (c)	10/06/1958	13/07/1960	11/10/1960
Indonèsia	(a), (c)		07/10/1981(*)	05/01/1982
Iran	(a), (c)		15/10/2001(*)	13/01/2002
Irlanda	(a)		12/05/1981(*)	10/08/1981
Íslàndia			24/01/2002(*)	24/04/2002
Israel		10/06/1958	05/01/1959	07/06/1959
Itàlia			31/01/1969(*)	01/05/1969
Jamaica	(a), (c)		10/07/2002(*)	08/10/2002
Japó	(a)		20/06/1961(*)	18/09/1961
Jordània		10/06/1958	15/11/1979	13/02/1980
Kazakhstan			20/11/1995(*)	18/02/1996
Kenya	(a)		10/02/1989(*)	11/05/1989
Kirguizistan			18/12/1996(*)	18/03/1997

Kuwait	(a)		28/04/1978(*)	27/07/1978
Laos			17/06/1998(*)	15/09/1998
Lesotho			13/06/1989(*)	11/09/1989
Letònia			14/04/1992(*)	13/07/1992
Líban	(a)		11/08/1998(*)	09/11/1998
Libèria			16/09/2005(*)	15/12/2005
Liechtenstein	(a)		07/07/2011(*)	05/10/2011
Lituània	(b)		14/03/1995(*)	12/06/1995
Luxemburg	(a)	11/11/1958	09/09/1983	08/12/1983
Macedònia	(c), (i)		10/03/1994(§)	17/11/1991
Madagascar	(a), (c)		16/07/1962(*)	14/10/1962
Malàisia	(a), (c)		05/11/1985(*)	03/02/1986
Mali			08/09/1994(*)	07/12/1994
Malta	(a), (i)		22/06/2000(*)	20/09/2000
Marroc	(a)		12/02/1959(*)	07/06/1959
Maurici			19/06/1996(*)	17/09/1996
Mauritània			30/01/1997(*)	30/04/1997
Mèxic			14/04/1971(*)	13/07/1971
Moçambic	(a)		11/06/1998(*)	09/09/1998
Moldàvia	(a), (i)		18/09/1998(*)	17/12/1998
Mònaco	(a), (c)	31/12/1958	02/06/1982	31/08/1982
Mongòlia	(a), (c)		24/10/1994(*)	22/01/1995
Montenegro	(a), (c), (i)		23/10/2006(§)	03/06/2006
Myanmar			16/04/2013(*)	15/07/2013
Nepal	(a), (c)		04/03/1998(*)	02/06/1998
Nicaragua			24/09/2003(*)	23/12/2003
Níger			14/10/1964(*)	12/01/1965
Nigèria	(a), (c)		17/03/1970(*)	15/06/1970
Noruega	(a), (j)		14/03/1961(*)	12/06/1961
Nova Zelanda	(a)		06/01/1983(*)	06/04/1983
Oman			25/02/1999(*)	26/05/1999
Països Baixos	(a), (e)	10/06/1958	24/04/1964	23/07/1964
Pakistan	(a)	30/12/1958	14/07/2005	12/10/2005
Panamà			10/10/1984(*)	08/01/1985
Paraguai			08/10/1997(*)	06/01/1998
Perú			07/07/1988(*)	05/10/1988
Polònia	(a), (c)	10/06/1958	03/10/1961	01/01/1962
Portugal	(a)		18/10/1994(*)	16/01/1995
Qatar			30/12/2002(*)	30/03/2003
Regne Unit	(a), (g)		24/09/1975(*)	23/12/1975
República Centreafricana	(a), (c)		15/10/1962(*)	13/01/1963

República Democràtica del Congo			05/11/2014(*)	03/02/2015
República Dominicana			11/04/2002(*)	10/07/2002
República Txeca	(a), (b)		30/09/1993(§)	01/01/1993
Romania	(a), (b), (c)		13/09/1961(*)	12/12/1961
Ruanda			31/10/2008(*)	29/01/2009
San Marino			17/05/1979(*)	15/08/1979
Santa Seu	(a), (c)		14/05/1975(*)	12/08/1975
Sao Tomé i Príncipe			20/11/2012(*)	18/02/2013
Saint Vincent i les Grenadines	(a), (c)		12/09/2000(*)	11/12/2000
Senegal			17/10/1994(*)	15/01/1995
Sèrbia	(a), (c), (i)		12/03/2001(§)	27/04/1992
Singapur	(a)		21/08/1986(*)	19/11/1986
Síria			09/03/1959(*)	07/06/1959
Sri Lanka		30/12/1958	09/04/1962	08/07/1962
Sud-àfrica			03/05/1976(*)	01/08/1976
Suècia		23/12/1958	28/01/1972	27/04/1972
Suïssa		29/12/1958	01/06/1965	30/08/1965
Tadjikistan	(a), (i), (j)		14/08/2012(*)	12/11/2012
Tailàndia			21/12/1959(*)	20/03/1960
Tanzània	(a)		13/10/1964(*)	11/01/1965
Trinitat i Tobago	(a), (c)		14/02/1966(*)	15/05/1966
Tunísia	(a), (c)		17/07/1967(*)	15/10/1967
Turquia	(a), (c)		02/07/1992(*)	30/09/1992
Ucraïna	(b)	29/12/1958	10/10/1960	08/01/1961
Uganda	(a)		12/02/1992(*)	12/05/1992
Uruguai			30/03/1983(*)	28/06/1983
Uzbekistan			07/02/1996(*)	07/05/1996
Veneçuela	(a), (c)		08/02/1995(*)	09/05/1995
Vietnam	(a), (b), (c)		12/09/1995(*)	11/12/1995
Xile			04/09/1975(*)	03/12/1975
Xina	(a), (c), (h)		22/01/1987(*)	22/04/1987
Xipre	(a), (c)		29/12/1980(*)	29/03/1981
Zàmbia			14/03/2002(*)	12/06/2002
Zimbabwe			29/09/1994(*)	28/12/1994

Estats parts: 153

Declaracions y altres notificacions presentades en compliment de l'article I, apartat 3 i de l'article X, apartat 1

(a) Aquest Estat només aplicarà el Conveni al reconeixement i a l'execució de laudes dictats en el territori d'un altre Estat Contractant.

(b) Amb respecte als laudes dictats en el territori d'Estats no contractants, l'Estat aplicarà el Conveni només en la mesura en què aquests Estats atorguin un tracte recíproc.

(c) Aquest Estat aplicarà el Conveni només a les controvèrsies derivades de relacions jurídiques, siguin o no contractuals, considerades com a mercantils pel dret intern.

(d) Canadà va declarar que aplicaria el Conveni únicament a les controvèrsies derivades de relacions jurídiques, fossin o no contractuals, considerades com mercantils pel dret intern de Canadà, excepte en el cas de la Província de Quebec, a on la llei no preveia aquesta limitació.

(e) El 24 d'abril de 1964, els Països Baixos declararen que el Conveni s'aplicaria a les Antilles Neerlandeses.

(f) El 10 de febrer de 1976, Dinamarca declarà que el Conveni s'aplicaria a les Illes Feroès i Grenlàndia.

(g) El 24 de febrer de 2014 el Regne Unit va estendre l'aplicació territorial del Conveni a les Illes Verges Britàniques en el cas dels laudes dictats únicament en el territori d'un altre Estat contractant; el Regne Unit va estendre l'aplicació territorial als territoris següents: Gibraltar (24 de setembre de 1975), Illa de Man (22 de febrer de 1979), Bermudes (14 de novembre de 1979), Illes Caiman (26 de novembre de 1980), Guernsey (19 d'abril de 1985) i Jersey (28 de maig de 2002).

(h) Al recuperar la sobirania sobre Hong Kong el 1r de juliol del 1997, el Govern de Xina va estendre l'aplicació territorial del Conveni a Hong Kong, Regió Administrativa Especial de Xina, a reserva de la declaració formulada inicialment per Xina al adherir-se al Conveni. El 19 de juliol del 2005, Xina va declarar que el Conveni s'aplicaria a Macau, Regió Administrativa Especial de Xina, a reserva de la declaració formulada inicialment per Xina al adherir-se al Conveni.

Reserves i altres notificacions

(i) Aquest Estat va formular una reserva relativa a l'aplicació del Conveni amb caràcter retroactiu.

(j) Aquest Estat va formular una reserva relativa a l'aplicació del Conveni en casos relatius a béns immobles.

Declaracions del Principat d'Andorra relatives al Conveni per al reconeixement i l'execució de sentències arbitrals estrangeres fet a Nova York el 10 de juny de 1958

De conformitat amb l'apartat 3 de l'article I del Conveni, el Govern del Principat d'Andorra declara que aplicarà el Conveni al reconeixement i l'execució de sentències dictades en el territori d'un altre Estat contractant, i sobre la base d'una estricta reciprocitat, també aplicarà el Conveni al reconeixement i l'execució de sentències dictades en el territori d'Estats no contractants al Conveni.

El Govern del Principat d'Andorra declara que aplicarà el Conveni únicament a les controvèrsies sorgides de relacions jurídiques, contractuals o no contractuals, que siguin considerades com a comercials per la legislació d'Andorra.

Butlletí del Consell General

Dipòsit legal: And. 262/94
ISSN 1024-9044

Preu de l'exemplar: 0,90 €
Subscripcions: Tel. 877877